

Hiszek hitetlenül, mert hinni akarok... Segíts a hitelenségemen!

Kegyelem nektek és békesség! Istentől, a mi Atyánktól, és a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen. Kedves Testvéreim! Hallgassátok meg azt az ígét, amelyet megírva találunk a Márk szerinti evangélium 9. fejezetének a 14.-től a 29. verséig a következőképpen:

Amikor a tanítványok közelébe értek, nagy sokaságot láttak körülöttük, írástudókat is, akik vitatkoztak velük. Amint meglátták Jézust, az egész sokaság felbolydult, és eléje futott, hogy köszöntse őt. Ő pedig megkérdezte tőlük: Miről vitatkoztok velük? A sokaságból így felelt neki valaki: Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van; és ahol hatalmába keríti, földhöz vágja őt, habzik a szája, és megmerevedik. Szóltam a tanítványaidnak, hogy üzzék ki – de nem tudták. Jézus így válaszolt nekik: Ó, hitetlen nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt elém! Odavitték hozzá, és amikor meglátta Jézust a lélek, azonnal megrázta a fiút, úgyhogy az a földre esve fetrengett, és habzott a szája. Jézus megkérdezte a fiú apjától: Mióta gyötri ez a betegség? Ő pedig ezt válaszolta: Gyermekkor óta. Gyakran vetette tűzbe is meg vízbe is, hogy elpusztítsa. De ha valamit tehetsz, légy segítségünkre – könyörülj rajtunk! Jézus pedig ezt mondta neki: Ha tehetsz?! Minden lehetséges annak, aki hisz. A fiú apja azonnal felkiáltott: Hiszek! Segíts a hitelenségemen! Amikor látta Jézus, hogy összefut a sokaság, ráparancsolt a tisztátalan lélekre ezt mondva neki: Te néma és süket lélek, én parancsolom neked: menj ki belőle, és ne menj bele többé! Az pedig felkiáltott, erősen megrázta őt, és kiment belőle. A gyermek olyan lett, mint a halott, úgyhogy sokan azt mondták: meghalt. Jézus azonban kezét megragadva felemelte, és az felkelt. Amikor azután Jézus bement egy házba, a tanítványai megkérdezték tőle maguk között: Mi miért nem tudtuk kiűzni? Ő pedig ezt mondta nekik: Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csak imádsággal.

Urunk, nekünk olyan sokszor elfogy a hitünk. Teremts bennünk hitet igéd erejével! Ámen.

Kedves Testvéreim! Márk a korának a legnagyobb drámaírója volt. Az igeszakaszunk pedig a Márk szerinti evangéliumnak is az egyik legdramatizáltabb jelenete. Ezért az igehirdetés elején sorba megyek a cselekmény fordulatain, hogy érezzük meg azt az erőt, ami Jézusból árad. Miután már megéreztek azt a hihetetlen erőt, ami ebben a jelenetben van, megpróbáljuk megérezni ugyanezt a mi saját hétköznapjainkban. Az igehirdetés végén pedig – belátva azt, hogy saját erőnkől ez nem megy – két imát mondunk majd el megmutatva a könyörgést – és a könyörgésre megkapott kegyelmet.

Érezzük meg a drámát együtt! „Amikor a tanítványok közelébe értek...” Kik értek? Honnan értek? Jézus, és a három kiválasztott apostol, Péter, Jakab és János a *megdicsőülés hegyéről* jöttek éppen vissza a tömegbe. Arról a hegyről, ahol Jézust dicsőfénybe öltöztette az Atya, ahol Mózes és Illés hódoltak Jézus előtt, és ahol az Atya szózata hallatszott: „Ez az én szerelmetes Fiam, kiben én gyönyörködöm, őt hallgassátok!” (Mt 17,5; Károli ford.) Amíg odafent – Isten Országának dicsőségét láthatta a földre zuhanó Péter, Jakab és János – addig a hegy lábánál a többi tanítvány, akiknek Jézus már jóval korábban megadta a démonok kiűzésének a hatalmát, akik már számos megszállott embert meggyógyítottak, és akikről ez köztudott volt – csődöt mondtak. Beégték. Példátlanul nagyon beégték. Elöntötte a düh és a szegyen az agyukat – így ha addig még képesek is lettek volna bármire – így már végképp nem ment – semmi. Ugye milyen ismerős ez nekünk magunknak ma is...? Mindezek után (tettek helyett) az erre mindig kapható írástudókkal kitört egy teológiai vita. Jézus ennek a perpatvarnak a kellős közepébe érkezett.

Nem emlékeztet ez bennünket Mózes helyzetére? Mózes felment Istenhez a Sínai-hegyre. Megkapta a parancsolatokat, az Istennel kötött szövetség kőtábláit. Ahogyan hozta le a kőtáblákat a Sínai-hegyről, ott találta az istenadta népet, amely a testvérébátyja, Áron vezetésével vad orgiában fetrengett az Isten helyett imádott aranyborjú előtt (2Móz 32,15-20). Megdicsőülés? Dehogy!! Totális csőd. – Ég – és föld. Erő – és gyengeség. Győzelem – és bukás. Ugyanezt a kettősséget láthatjuk a tanítványok esetében is.

De folytassuk a drámát. „Amint meglátták Jézust, az egész sokaság felbolydult.” A „felbolydult” szó az egy „halovány lila eufemizmus” az eredeti görögben használt kifejezéshez képest. A sokaság Jézust meglátva a görögben „megdőbbsen”, úgy állt ott, „mintha a mennykő csapott volna bele”. Képzeljük el ezt a jelenetet. A tanítványok a szégyentől fuldokolva nyelik a könnyeiket, és közben már-már egymás haját tépik az írástudókkal a vitában. Megjelenik Jézus, aki minden bizonnyal még fényárban úszik (pontosan úgy, ahogyan Mózes arca, amikor másodszor lejött a Sínai-hegyről a kőtáblákkal; 2Móz 34,29-30). Freeze... Szó bennszakad, hang fennakad, lehellet megszegik... Ajtó megöl fehér galamb, az apa emelkedik: „Mester, elhoztam hozzád a fiamat, akiben néma lélek van.”

A magyar szövegben nem érezhetjük meg az óriási kettős csavart, ami itt van. A megdőbbsen csendbe nem az hasít bele az apa hangján, hogy Mester... hanem egy lebecsülő didaskale, azaz tantóbácsi. Azaz az apa a mai magyarra fordítva kb. ezt mondja Jézusnak: No, kisbarátom, most légy okos: csődöt mondtak a srácaid a fiam néma démonával. Hiába kérdezték meg tőle, hogy mi a neve, a démon válaszolni se tudott. Így aztán folytatni sem tudták a kiűzését, ami a néven nevezéssel kezdődik el. ... – Eddig tartott a tisztelet a Jézust övező dicsőfény miatt... Ilyen hamar esünk át az imádatból a pocskondiázásba ma is...

Hadd tegyek itt egy kis kitérőt az orvosok és minden tudománnyal foglalkozó jelenlévő kedvéért. TDK hallgatók figyeljete! Ezek után egy epilepsziás roham egészen korrekt leírása következik: „földhöz vágja, habzik a szája, megmerevedik”. Milyen szégyenletesen hülyék vagyunk mi emberek – ma is. Azt hisszük, ha a nevén nevezünk valamit, akkor ezzel már uraljuk is. Pontosán ott tartva ezzel, mint az őszövetség embere, aki minden áron Isten nevét akarta megtudni, hogy uralhassa – de Istennek éppen ezért nem volt neve. Olvastam olyan bölcs gondolatokat is, hogy Pál apostol a damaszkuszi úton, a soknapos lovaglás miatt kimerülve egy epilepsziás nagyrohamot élt át (leesett a lóról, átmenetileg megvakult, és három napig se enni, se inni nem tudott). Jézus érintése? Megtérés? – Egy nagy csudát! Epilepsziás nagyroham. Beteg volt ez a Pál... Nem hívő... Szóval vigyázzunk a mérhetetlenül nagy okosságunkra. Szét-darabolja a hitet. Szét-darabolja a csudát. Szét-darabolja Isten Teljességét. A kitérőnek itt a vége.

Folytassuk a drámát. Jézus elkeseredetten kifakad: Ó, hitetlen nemzedék! Meddig leszek még veletek? Azaz: Jézus már nem sokáig fogja tudni kisegíteni a tanítványokat. *Muszáj* nekik a saját lábukra állniuk. Hogyan? A Jézusba vetett hittel. A Szentlélek erejével. Odaviszik a fiút Jézus elé – aki azonnal fetrengeni kezd egy rohamban. Jézus azonban, a helyett, hogy segítene rajta, elkezd hülyeségeket kérdezgetni az apától. Anamnézist vesz fel, mint egy orvos. Mióta gyötri ez a betegség? Vajon miért teszi ezt Jézus? Pont ő ne tudná ezt saját magától is, aki mindenkiről mindent tud? **Vajon miért kérdezi meg ezt a blódlit Jézus? Miért húzza az időt?** Azért, hogy a gyermek fetrengjen még egy kicsit, és az apa egyre jobban kétségbe essen. Hát egy kegyetlen állat ez a Jézus? Nem! Célja van ezzel. **Mi lehet Jézus célja ezzel? Érdemes elkezdni ezen gondolkodni...**

Amíg gondolkodtok azon, hogy mi a célja Jézusnak az időhúzással, folytassuk a drámát. Az apa még mindig nem bízik Jézusban, de a kétségbeesés megcsillant benne egy lehetetlennek látszó reményt: De ha *valamit* tehetsz, légy segítségünkre! Figyeljünk fel a többes számra! *Az apának is* szüksége van a gyógyulásra. A fia szenvedésében eggyé válik vele. A drámai fokozások során most érünk a csúcra. Könyörülj rajtunk! Néhány későbbi kódexmásoló muszájnak érezte ide beírni azt, hogy Kyrie, azaz a Jézust az Isten Fiának kijáró „Uram” megszólítást. Uram, irgalmazz! Krisztus, kegyelmezz! A fokozásban Jézus a hit erejének a bemutatásával bátorítja az apát. *Ha* tehetsz?! *Minden* lehetséges annak – aki hisz! És itt – az apából kiszakad, felszakad egy kiáltás. Az apa felordít: HISZEK!!! És utána azonnal összeroskad. Mindenből – lesz a semmi. Mert az apa rádöbben arra – hogy *nem hisz*. Hiába áll előtte Isten egyszülött Fia teljes testi valóságában, megdicsőült fényben, az apa mégsem képes hinni benne. **És itt jutunk el az egész igeszakasz lényegéhez. Az apa –** immár magába roskadva, megsemmisülten – **sok kódex szerint sírva kéri Jézust, hogy segítsen a hitetlenségén.** – Ekkor kezd el cselekedni Jézus. Hármadik csodát művel. Elsőként beszélővé teszi a néma démont. Aztán kiüzi vele együtt a betegséget a fiúból. Erre a fiú (látszólag) meghal. (*Képzeld el közben az apát, aki a kitörő öröm és a megsemmisülés között vergődik...*) Ezek után Jézus a fiút *felemeli*, és a fiú *felkel*. A „felemeli”, és a „felkel” a Jézus feltámadását leíró két görög igével azonos. Azaz: harmadik, és legnagyobb csodaként **Jézus itt halálon való győzelmét is bemutatja a fiúnak, az apának, a tanítványoknak és az egész népnek. Érezzük meg Jézus hihetetlenül nagy, szuverén, isteni erejét.**

Most érkezünk vissza az előző kérdéshez és a történet mai erejéhez. **Mi volt Jézus célja azzal, hogy kivárt, és megkérdezte az apát arról a hülyeségről, hogy mióta gyötri a gyermeket a betegség? Az apa hitre juttatása.** *Minden* jézusi csoda *lényege* a hitre juttatás. A csoda maga másodlagos. **Ki a történet főszereplője?** Jézus? Nem. A tanítványok? Nem. A fiú? Nem. A nép? Nem. **Az apa a történet főszereplője. Az apa harcol a hitéért. Az apa nyeri el a hitet Jézusban, és az ő megváltó kegyelmében.**

Miért vallottak kudarcot a tanítványok? – Jézus elmondja nekik az igeszakasz végén. Mert nem imádkoztak. A kegyeskedés lenne a jézusi erő titka? Nem. Az imádság nem a kegyesség demonstrálása miatt kell. Az imádság a könyörgés Istenhez, a Mennyei Atyához, hogy adjon erőt minden olyan esetben, amikor a saját erőnk nem elég. – Márpedig a saját erőnk *semmire* sem elég. **Ki imádkozott itt ebben a történetben?** A tanítványok? Azok ugyan nem! Ők még a Getsemáné kertben is elaludtak akkor, amikor Jézus imára kérte őket. **Az apa az, aki imádkozott. Mikor? Amikor azt kérte: Segíts a hitetlenségemen!** Az ószövetségben van egy párhuzamos történet Elizeus prófétáról és a súnemi asszonyról (2Kir 4,29-35). A súnemi asszonynak haldoklott a fia. Elizeus előreküldte a szolgáját, hogy tegye rá a fiúra a prófétai hatalmát jelképező botot, és gyógyítsa meg. A szolga kudarcot vallott. Elizeus odaért, és meggyógyította a fiút. **Mit gondoltok mit nem csinált a gyógyítása megkezdése előtt a szolga, és mit csinált Elizeus? No, mit? BINGÓ! Imádkozott.** Imádkozunk mi is. – Először Ady Endrével – aki a saját erejéből akar hinni – de már imádkozik:

Hiszek hitetlenül Istenben,
Mert hinni akarok,
Most minden-minden imává vált,
Hiszek Krisztusban, Krisztust várok,
Beteg vagyok, beteg.
S eszmélni akarok.

Ady után pedig imádkozzunk Reményik Sándorral, aki megmutatja nekünk, hogy nem a saját erőnk, hanem csak a kegyelem az, ami segíthet nekünk – de a kegyelem megsegít. Mindig.

Először sírsz.
Azután átkozódsz.
Aztán imádkozol.
Aztán megfeszíted
Körömszakadtig maradék-erőd.
Akarsz, eget ostromló akarattal -
S a lehetlenség konok falán
Zúzod véresre koponyád.
Azután elalélsz.
S akkor - magától - megnyílik az ég,
Akkor - magától - éled a remény.
Álomfáidnak minden aranyágán
Csak úgy magától - friss gyümölcs terem.
Ez a *magától*: ez a Kegyelem.

Végezetül pedig álljon itt egy rövid történet a hit erejéről. Kolumbusz Kristóf már tizenegy hónapja hajózott. Összehívta az elkeseredett, lázadó legénységet. A három létfontosságú eszközt: a szektánst, a térképet és az iránytűt felhozatta a kapitányi kabinból. A vízbe dobatta mindet. Majd ezt mondta: Partot érünk – mert hiszem. És partot értek...

Kérjünk Urunktól ilyen hitet. Hiszek Uram! Segíts a hitetlenségemen! Ámen.